

UNIVERSUL LITERAR

ABONAMENTUL
LEI 2,60 ANUAL
Abonamentele se fac
numai pe un an.

COLABORATORII ACESTUI NUMĂR :
Mestugean, N. Pora, Victor Eftimiu, Victor Anestin,
I. C. Visarion, C. Nutzescu, M. Negru, I. Ștefănescu, etc.

ANUNCIURI
Linia pe pagina 7 și 8
— BANI 20 —

PRINCIPELE CAROL PE CAMPUL DE OPERAȚIUNI

Ecourile săptămânei

Brava noastră oștire se întoarce în țară după ce a impus pacea popoarelor balcanice și a înlăturat fruntariile țării.

Armata aceasta năma să fie primită cu urale și flori, după cum și merită. Din nefericire, bravii noștri soldați sună nevoiți să intre în țară pe tăcute, fără a întâmpina în calea lor nici flori, nici urale.

Reîntoarcerea soldaților noștri e tristă.

Și aceasta, firește, nu din nepăsarea publicului. O, nu! Ce primire grandioasă rezervase națiunii recunoscutoare bravei noastre armate!

Pricina, o știe toată lumea, e groznicul flagel al holerei care bătute cu furie în rândurile soldaților ce sosesc din Bulgaria.

Buletinele publicate până acum de ministerul de război arată că numărul soldaților morți de holeră trece de două mii. E, într'adevăr, extrem de dureros ca tinerii aceștia, cari se duseseră cu atâta voioșie să dea piept cu dușmanul, să piară de molimă.

Sunt împrejurări fatale în fața cărora se resemnează, orișicine. Sunt lovituri crude ale soartei pe cari nu le poți prevedea nici para la timp.

Întrebarea e dacă și nenorocirea grozavă care a izbăt armata e din acele cari nu se puteau înclătura.

Or, coloanele ziarelor sunt pline de afirmațiuni că cu puțină prevedere s'ar fi putut salva atâtea vieți scumpe; că armata a fost trimisă orbește în localități contaminate de holeră fără ca să se ia măsurile sanitare necesare; că oștișii au rămas nemăncați zile întregi sau li s'a dat drept hrană pâine mucegălită care le-ar fi pus viața în primejdie chiar și fără existența molimei.

Toate aceste aserțiuni au lăsat în opinia noastră publică impresia dureroasă că în organizația serviciilor sanitare și de intențență ale armatei, sunt lacune mari extrem de dăunătoare.

Trebuesc sau nu date pe față toate lacunele de cari se vorbește? Firește că da. Darea în vileag a tot ce se referă la această chestiune vitală nu poate decât să aibă urmări feroce. A curăța un corp de păcile lui purtate e o operă de asanare.

Limpezirea acestei chestiuni care apasă azi toate inimele e așteptată cu nerăbdare de întreaga suflare românească. Or cât de triste ar fi rezultatele ce le-ar da o anchetă severă, nu poate aduce nici cea mai mică umbră asupra arhivei, care, și în împrejurarea aceasta a dovedit că e una din cele mai bune din câte există pe lume.

Conștiința publică revoltată cere, cu drept cuvânt, să se facă deplină lumină în această chestiune și să se stabilească răspunderile.

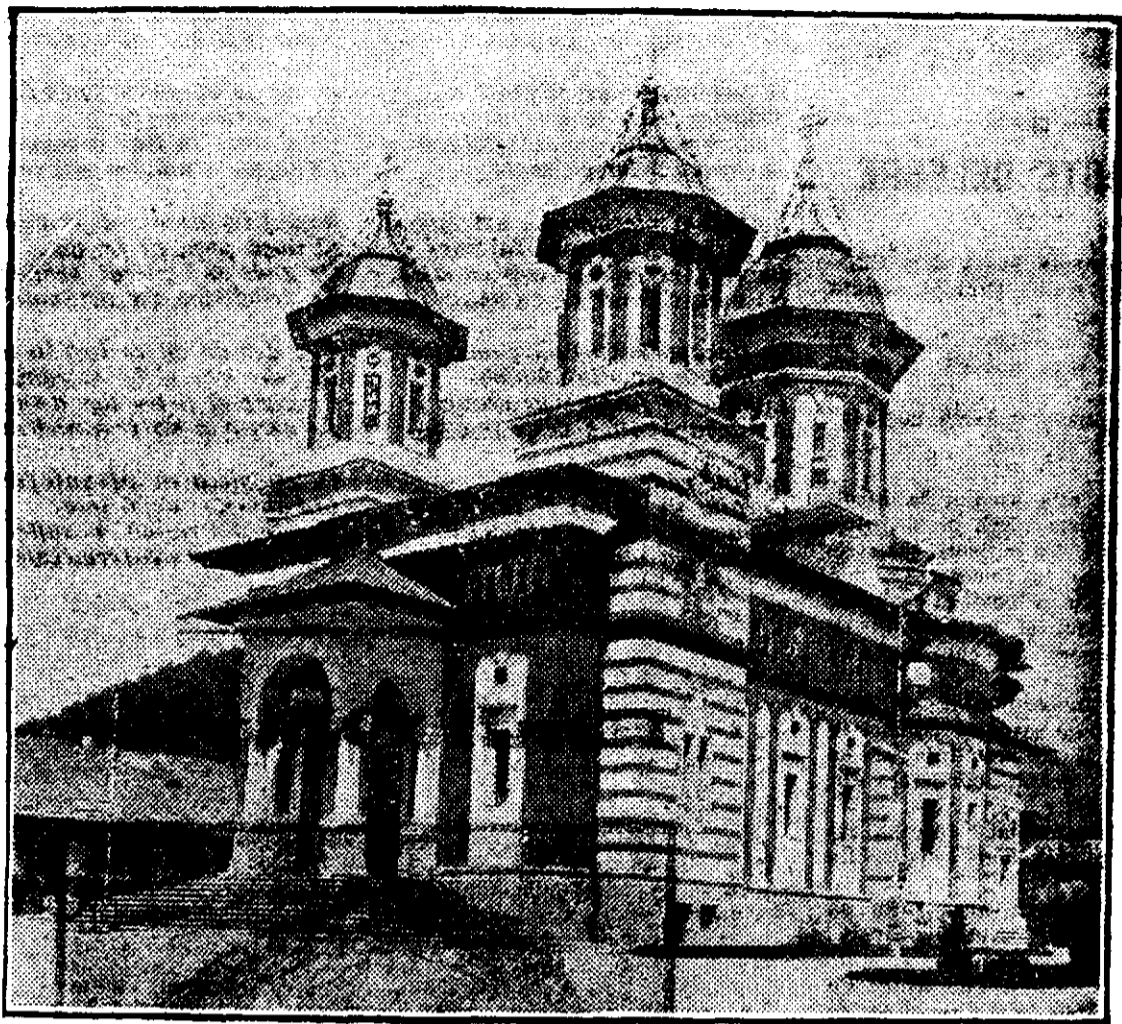
Această conștiință nu se va liniști decât atunci când se va stabili că miile de victime nu se datoresc lipsei de prevedere și neglijenței condamnabile, ci unei crude fatalități.

Fie însă că soldații au murit de gloanțe sau molimă, de lipsa de prevedere a unora sau de neglijența altora, nu-l mai puțin adevărat că ei s'au sacrificat pentru gloria și mărirea patriei și ca atare, mormintele lor vor fi în vece binecuvântate de un neam întreg.

Mestugean.

MĂNĂSTIREA SINAI

care și-a serbat hramul Joî cu mare solemnitate

DIN UMBRA

de N. PORA

De mult nu mai îndrăzneau să-și spuie nimic, fiindu-le frică, parcă, să tulbure tăcerea. Începușii amândoi, față în față cu aceeași înfățișare de durere nespuse.

Lumina lămpii, întinsă pe fețele lor, le mărea lividitatea mortală sub care se ascundea o preocupare îndurerată.

Iar argintul așternut în păr de ravagiile vieții încorona atitudinea de firească reculegere a amândorura, ca și cum s'ar fi supus unei voinți supreme.

Nu rosteau nici un cuvânt, nici nu se uitau unul la altul, fiindcă prea erau stăpâniți de același gând și prea își încordați toți nervii ca să deslușească cine știe ce nespuse de neașteptat, și nespuse de dureros, ce le teroriza sufletele.

Ascultați, aprcape fără să mai respire. De ar fi răsuflat unul mai tare, ar fi înghețat de spaimă amândoi, ca la auzul cine știe cărei vestiri rele.

De odată cel mai tânăr se cutremură:

— Ai auzit? găfă, apropiind mâna crispată de frunte.

Celălalt își naușcă buzele, stăpânindu-și spaima adâncă ce-l năpădise sufletul.

— Mi s'a părut, dar nu se poate! zise cu un glas liniștit, știindu-se să îl liniștească și pe fratele său.

Tânărul, însă, se sculă după scaun cu o mișcare automată. Încercându-l locului cu capul puțin aplecat și șopti:

— Bagă de seamă cum vine, cum s'apropie pe furis, de parcă a și simțit c'o pândim

Cu buzele puțin întredeschise, fără să clipească măcar și respirând câte odată mai lung, rămăseră amândoi cufundați în același neliniște ascultând, de parcă ar fi vrut să deosebescă neadormita operă nimicitoare a carilor infipți în vechile jiișuri și dulapuri.

De odată tresăriră amândoi apucându-se de mână:

— Ce mai spui? găfăi tânărul.

— Da!.. Am deslușit bine... nu poate fi de cât ea — adăose celălalt.

Iar tăcerea nopții în liniștea curții fu spartă de lătrăturile furioase ale câinelui trezit din somn de a-rătare.

Tânărul, cu ochii căseați peste măsură, alb ca varul, de parcă nu mai avea pic de sânge în oclăși, se crispa ca un singur nerv, străpuns de o arsură, încleștându-și o mână pe frunte, de parcă ar fi vrut să-și ție puterile minții ce erau gata să-i fugă.

Iar zgomotul se deslușea din ce în ce mai bine: o fășire încetă aproape imperceptibilă, se zbătea mereu pe coridor, în dreptul ușei, pipăind ici colo, șovăind, și răcâind pe la țâțelele ușei.

Urmă apoi un zgomot surd, asemenea căderii unui trup greoi, după care nu se mai deosebi nimic altceva, de cât răsuflarea întretăiată a celor doi frați.

— Ne așteaptă s'adormim, dar n'o las! — șopti tânărul îndreptându-se spre ușa ce da în camera bolnavului.

Se deosebi bine acum respirația șuierătoare de dincolo, amestecându-se în hărățele plămânului ciuruit de boală.

Un spasm de tuse, încercături și hărățeli și mai înfiorătoare, și apoi pace adâncă ce normădat.

Lă se părut că s'a stârșit și îngroșii se uită unul la altul, simțin-

du-și capetele goale și mâinile goale, ei care scăpase de la moarte și atâția, neputând să scape o ființă scumpă amândurora.

Cel mai mare, răpus pe scaun, nu mai auzea de cât tictacul pripit al inimei ce i se zbătea în piept, ca o bombă cu fitilul aprins, cum deosebea și trosnetul firelor de păr ce-i albeau.

Iar tânărul, în nestire, se apropie de panoplia de arme, luă o pușcă și dică cocosul, apropiindu-se de ușa cu un mers învăluit și ager de flara gata să sară pe pradă.

Nici un zgomot nu mai străpungea tăcerea îngrozitoare: nici, și crăturile bolnavului, nici fășiala și răcălele din coridor și nici urletele cobitoare ale câinelui. Nimic, nimic.

Nu mai tictacul spaimii ce gătura pe cei doi frați să cadă apropierea desrodământului, spre care înainta orbis, duși cu ochii legați cu o putere nevăzută.

Apoi huruitul unui lanț și o ușoară țâcănitură asemănau celei făcute cu un corp tăios, zgrărie auzul tânărului încercându-l cu arma întinsă, dibuind lecul unde să țintească.

O clipă de șovăire, după care țeva se îndreptă spre colțul ușei ce da în coridor, cocosul căzu și o buhătură năpraznică deșteptă visul de groază, în vreme ce un urlat înfiorător răspunde din coridor, și de un țipăt mortal al bolnavului, și apoi de o hărățială ce desmormi după scaun pe cel mai în vârstă din frați știindu-i să fugă în odaia de alături.

Și în vreme ce urletele feroase ale dulăului din curte se întetise în tovărășie de năvălile stinse ale altui câine și de zuruitul unui lanț ce se țărăia pe pietrele curții, tânărul cu pușca într'o mână și cu lumânarea în cealaltă eși în coridor, uitându-se cu ochii holbați de groază la dăra de sânge întinsă de la ușă și până la esirea din antrou și apoi pe treptele scării afară.

Uitându-se mereu și hohotind de râs — așa îl găsi fratele său care veni plângând să-i aducă o veste ce nu o mai putea înțelege.

— Am scăpat, uite, un singur foc...
Ha! ha! ha! mult era să mă mai chinaiască dar am ucis-o, am ucis moartea! — își continuă vorba fără de șir, întovărășite de lătrăturile disperate ale dulăului curței și de hămăielile din ce în ce mai stinse, mai plângătoare ale câinelui venețic care se ascunsese acolo pentru totdeauna.

ANECDOTE CELEBRE

După nenorocita luptă dela Chiari, deși grav rănit Catinat, caută să-și adune trupele.

Un ofițer îl întreabă: „Încotro să apucăm? În fața noastră e moartea!”

— „Și în urma noastră rușinea” — îi răspunde Catinat.

Po când se afla asediat la Stralsund regele Carol XII dicta într-o zi secretarului său scrisori cari trebuiau să plece în Suedia.

Deodată căzu o bombă pe casă, acoperișul și explodă în apropierea camerei în care se afla regele.

Secretarul înspăimântat de zgomotul produs de explozia bombei și trosnetul casei ce amenința să se prăbușească, scăpă condeiul din mână.

— Ce s'a întâmplat? întreabă regele cu aerul cel mai liniștit. De ce nu scrii?

Secretarul îngrozit abea putu să fugăne cuvintele: „Ah! Sire... bomba...”

— Ei și? continuă monarhul. Ce are a face bomba cu scrisoarea ce ți-o dictam? Continuă!...

După ce Marigny apăruse până la extrem vasul ce-i comanda și pe când zăcea pe pat rănit mortal, i se aduse știrea că vaporul a luat foc și că va fi probabil aruncat în aer.

— „Cu atât mai bine — răspunde De Marigny. — Așa cel puțin nu va mai cădea în mâinele englezilor. Închideți ușa cabinetului meu, amicii mei și salvați-vă care puteți!”

După înfrângerea armatei republicane la Torson, Kleber ordonă comandantului Checardin să ocupe podul din Boussay cu două tunuri și îi spuse:

„Lasă-te să fii omorât acolo cu întregul batalion; e pentru salvarea armatei!”

Checardin execută ordinul; întregul său batalion fu distrus și armata republicană fu salvată.

Într-una din luptele principale în care Napoleon un regiment de dragoni alcătuit din călăreți și cal excelenți, stătu timp de o jumătate de oră în fața focului deschis de tunurile franceze. La un moment dat un dragon anume Kubillis se călătina pe calul său. Un ofițer ce se afla în apropiere zăindu-l și crezându-l rănit, se apropia de dânsul și îl întreabă, ce are.

— „Nimic de locotenent — răspunde Kubillis. Mă plăcătisem în timpul focului, nefolositor al francezilor și adormisem pe cal.”

În vreme ce primul consul observa la Marengo mișcările austriacilor, aghiotantului său, căruia îi dicta tocmai o scrisoare, fu lovit de o globulă inamică și căzu la pământ. Bonaparte coru un alt secretar care sosi imediat. În clipa în care primul consul voia să dicteze mai departe raportul, rănitul care trebuia să fie scos din sală, se ridică și rise cu glas tremurător:

„Generale, am rămas la...” și repetă cuvintele dictate de Bonaparte.

O, NU PLECA!...

de Victor Eftimiu

*De ce, în goana după vise
Alergi spre țărături depărtate?
Oricare dintre noi, în suflet,
Purtăm înințuri fermecate.*

*În noi trăeste tot pământul...
Albastre mări se n'ectoae
Păduri virgine... munți și fluvii...
Mirajul țărților cu soare.*

*Inclide-ți pleoapele... privește...
Și vezi ce hârs porți în tine!
De vrei, rețersi, un cer cu stele,
De vrei, o lume, de ruine...*

*În tine porți furtuni cumplite
Și apoi așterni înseninări
Lumină de fulgere pe creste
Amurguri calme peste mări...*

*În tine rade primăvara
Cu glas de pasări și sânturi
Și moare toamna întârziată
Pe culmea munților bătrâni...*

*Oicare dintre noi, în suflet,
Purtăm înințuri fermecate...
De ce, în goana după vise,
S'alergi în țărături depărtate?*

*O, nu pleca să nfrunzi furtuna
Limanurilor nestruie
Când duci cu tine o comoară
De țărături noi, ne mai văzu'e!...*

*Rămâi în lumea ta de vise
Și dacă poți, fă fericit...
Or unde-ai fi plecat, orunde
Te prinde-un dor nelămurit.*

*Ți-e dor de tot ce lași în urmă.
Îți pare că-ai plecat curând,
Or unde-ai fi ți-e dor de-o țară
Pe care n'ai s-o vezi nicicând...*

*O, nu pleca să nfrunzi furtuna
Limanurilor depărtate:
Oca-e din're noi, în suflet,
Purtăm înințuri fermecate...*

Emil Ollivier

Emil Ollivier a încetat din viață la Saint-Gervais-les-Bains (Franța, Haute Savoie) în vârstă de 88 de ani. Fusese născut în Marsilia la 1825.

Om de stat, președinte al consiliului de miniștri sub imperiu, avocat, membru al Academiei franceze, pe d'asupra tuturor acestor titluri el avea o altă însușire pe care publicul, pe care lumea, nu o poate uita. Și anume: el era consilierul lui Napoleon III, ministrul care, în ziua de 15 Iulie 1870, se urcase la tribuna Camerii franceze cerându-i să voteze declarațiunea de război în contra Prusiei; — el era omul care-și luase cu inimă ușoară toate responsabilitățile îngrozitorului măcel.

După dezastru se retrăsese la Fontainebleau.

Primit la Academia franceză în Aprilie 1870, unde înlocui pe Lamartine, pronunță tocmai în 1874 dis-

tursul de intrare, prin care făcu e logiul pompos al lui Napoleon III. Guizot protestă atunci cu energie.

Își puse candidatura de deputat în 1876 și 1877, și căzu la alegeri. De atunci renunță definitiv la politică și se mărgini a-și aduna amintirile în scrierile sale intitulate: *Imperiul liberal*. Publică d'asemenea o altă carte intitulată: *Declarațiunea de război*, în care-și justifică purtarea lui, aruncând răspunderea asupra comandamentului superior.

În 1857 se însurase cu Blandina, fida celebrului pianist Liszt a cărei soră era soția lui Ricard Wagner.

Amândoi cumnații trăiseră în mare intimitate până la „Anul teribil” (1871).

Atunci rupseră relațiunile în urma atitudinii violente a lui Wagner față cu Franța, după capitularea Parisului.

CONVORBIRI ASTRONOMICE

Armonia cerească

În jurul coloratului astru-реge se învârtesc imensele planete ce se află spre marginile imperiului solar: giganticul Jupiter, inelatul Saturn, Uranus și Neptun, iar mai aproape de soare, cu iuteț din ce în ce mai repezi; miile de planete mici, verziul lucațar numit pământ, Venus cea voalată și sprintenul Mercur, care se prăjește la cea mai mare apropiere de soare.

Mișcările giganticele corpuri se conduc după legile unei depline armonii; când se află mai departe de soare merg mai încet, dar își iuteșc mersul când se află ceva mai aproape.

Se influențează una pe alta, și când, de pildă, Jupiter reține puțin pe Saturn din cursa lui, când îl iutește sborul. Cu totul ascultătoare, cu mult respect pentru astronomii de pe Marte, Pământ, etc., planetele trăiesc în cea mai desăvârșită armonie, deși se află sub conducerea celui mai autocrat stăpân: Soarelui, care le regulează mișcările, care le duce spre alte părăgini cerești, într-acolo unde azi scânteiază steaua-soare Vega, care în scriile acestea se află drept de-asupra capului nostru, de cum se înserează.

În schimb, planetele sunt stăpâni la ele acasă, omenirile lor — cele cari există în prezent — dezvoltându-se în pace, urmând calea progresului, cea care duce la deplina cunoaștere a universului stelar din care sistemul solar e un simplu atom.

Pentru oamenii sunetele nu se propagă în eter, care pentru ei e aproape sinonim cu vidul, planetele pe semne însă că aud și văd, altfel decât oamenii. Astfel, deunăzi, un plicten care posedă o puternică instalație electrică, necunoscută încă publicului, și pe care nici învățații nu o bănuiesc, instalație ce poate să înregistreze tot ce se vede și se aude în sistemul solar, a surprins o curioasă convorbire cerească. O transcriu mai jos:

Saturn. — Mă înșelă cu oare, sau aud iar zgomot de arme? Jupiter, cercetează te rog, de unde vine zgomotul acesta?

Jupiter. — Ești prea departe, căci ai auzi și strigăte de groază, vaete de muribunzi și răniți, țipete disperate de femei și de copii...

Saturn. — Război! Pe ce planetă?

Jupiter. — Tot pe Pământ. Marte, știți bine, s'a liniștit.

Marte. — Ei, moșilor, dacă ați vedea totul v'ați îngrozi, eu care sunt mai aproape uite, tremur de groază. În 24 de ceasuri m'am cutremurat de trei ori, noroc că locuitorii mei celebrați în aer o sărbătoare, nu s'a întâmplat nici o nenorocire.

Saturn. — Și de ce se bat iar?

Marte. — Pitozofii mei spun că e o necesitate, demonstrează ei cu cifre și calcule, că Pământenii trebuie să se omoare între ei. Așa renunțat locuitorii mei la războale, dar au fost nevoiți, căci au trebuit să se unească spre a găsi mijlocul să nu moară ei de sete, apele mele fiind pe isprăvite.

Jupiter. — Bine, dar cu Pământul acesta e un adevărat scandal, ar trebui să-i atragem atenția. Se poate ca planetele altor sisteme solare, să auză și ele despre măcelurile acestea, despre sălbăticia în care trăesc Pământenii. Ca cel mai mare dintre voi, am să vorbesc Pământului.

Marte. — I-am făcut semn, vorbește-l.

Pământul. — Am auzit, vă plângeți în contra mea, aveți dreptate. Dar să mă lăsați să-mi spun și eu părerea. E ușor să mă judecați. Slăviții Jupiter, Uranus și Neptun, nu au omeniri, nu știu ce e copilul. Marte, fără supărare, se află la o vârstă când... Venus, lucru ciudat,

NOUA SERIE A

Marilor Premii

ce se vor oferi de
Ziarul UNIVERSUL

abonaților săi la tragerea din luna Noembrie 1913:

Lei 6.000 Lei

BANI IN NUMERAR

Un elegant DORMITOR de BRONZ

de mare valoare, al 10-lea dormitor furnizat pentru premiile noastre, de cel mai recomandabil depozit de mobile de fier și bronz „Industria Metalică MARCU” și una SOBĂ „GODIN” „Industria Metalică MARCU”,

JUMATATE GARNITURA MOBILA COMPUSĂ DIN: O CANAPEA, DOUĂ FOTOLIURI ȘI PATRU SCAUNE.

O oglindă venețiană. - Una masă elegantă de mahon cu cristal

Una frumoasă Lampă pentru atârnat. - Una sobă calorifer sistem german

Toate acestea cumpărate dela marele magazin de mobilat MARCO DATTELKREMER, strada Carol No. 62, București.

Un Dormitor de lemn fin

construit în marea fabrică de Mobile de lemn MARIN V. GANEA, șoseaua Mihai-Bravul No. 37 și strada Șerbănică No. 10. — Sucursala: Calea Victoriei No. 107.

3 Costume naționale

Un elegant și pitoresc costum țărănesc pentru dame model Breaza de o culoare albastră ca a cerului senin
Un splendid costum țărănesc ca a'ela al Rucărencelor roșu, dulce însă la vedere și bogat împodobit.
Un costum țărănesc după modelul celor purtate de Câmpulungence, recent, superb, așa cum numai în vis ai vedea, alb.

DOUĂ GHEBE FINE dragute, de le-ar invidia orice orășencă cu gust
O CAMAȘUTA lucrată cu o rară delicateță în galben și negru

UN GRAMOFON foarte elegant, cutia de stejar, cu plachete de metal și fin nichelat, cu 6 plăci duble, adică 12 cântece.

UN FLAUT DE ABANOS, cu 12 clape, într-o cutie fină căptușită cu catifea.

UNA VIOARA FINĂ cu arcuș și accesoriul de rezervă.

Toate aceste cumpărate de la Marele Magazin de muzică Jean Feder, București, calea Victoriei 54, Furnizorul Curții Regale.

UNA MADOLINA italiană, de palisander, ornamentată, cu testiera prelungită, specială pentru concert.

UNA CHITARA cu mecanică.

UNA HARMONICĂ cu două rânduri, cu 19 clape și 4 basuri, burduful dublu, cu colțuri de metal.

Cumpărate de la Magazinul de muzică „La Harpa”, București, strada Colței No. 5.

UNA BICICLETA ELEGANTĂ „SPORT” cu roata liberă și frână automată prin contrapedalare.

UNA PUȘCA de vânatoare cu două țevi, țevile de oțel, „Bayard”, din renumita fabrică de arme „Pieper-Bayard”. Această armă are 4 săvoare de siguranță, țeava stângă choke-bore și poate întrebuița atât pulberea neagră, cât și pulberea fără fum.

UNA CARABINA semi-automată de mare precizie „Pieper” cu tirul garantat precis.

UN REVOLVER SISTEMATIC.

Cumpărate de la marele magazin de arme și biciclete S. D. Zismann, furnizorul Curții Regale, calea Victoriei 44, București.

UN POLICANDRU fin Venegran cu 5 brațe, pentru gaz aerian, cumpărat de la renumita Casă Teirch & Comp. Succesorul Carol Weinlich, str. Cobăl escu (fost berzel) No. 9 București.

UN COSTUM DE HAINE (saco) după măsură și alegerea stofei, care se va confecționa de cunoscuta croitorie Jaques Grünberg, str. Academiei No. 25.

UNA FRUCTIERA în formă de scoică susținută de un inșeras stând pe piedestal; totul de metal argintat.

UNA FRUCTIERA cu sp. ce de grâu de metal oxidat.

2 VASE DE CRISTAL culoarea închisă cu pictura de aur, în suport de metal argintat, cumpărate dela cunoscutul Ma-

gazin de bijuterii Th. Radivon, B-dul Elisabeta 8 bis, București.

UNA PENDULA MODERNA de perete, din lemn de nuc cu întorsul la 15 zile, sunând la oră și jumătăți.

UN CEASORNIC DE MASA pentru salon, tramos broțizat, garnisit cu pietre-simili și așezat pe o șanie înhamată cu un cerb.

UN CEASORNIC DE BIUROU frumos bronzat, având calendar mecanic.

6 LINGURITE, AURITE și frumos emailate, cu vederi din București, aranjate în cutie tapisată.

Toate aceste cumpărate dela cunoscutul Magazin de Bijuterie și ceasornicarie. Ceasornicaria Colței str. Colței 31.

2 CEASORNICE DE AUR 14 carate cu câte 3 capace No. 87 pentru bărbați.

3 CEASORNICE DE AUR 14 carate cu câte 3 capace No. 88 pentru bărbați.

1 CEASORNIC DE AUR 14 carate cu 3 capace No. 92 pentru bărbați.

5 CEASORNICE DE ARGINT cu bordura aurită cu câte 1 capac marca arpad, pentru bărbați.

6 CEASORNICE DE ARGINT cu bordura aurită cu câte 1 capac.

1 CEASORNIC DE AUR, având și broșă atârnat pe un lanțisor pentru damă.

3 CEASORNICE DE ARGINT cu brățări pentru dame.

1 CEASORNIC DE AUR cu 3 capace emailat eu steluțe, pentru dame.

1 CEASORNIC DE AUR emailat Miosetis, pentru dame.

1 CEASORNIC DE AUR cu 1 capac, pentru dame.

1 SPLENDID OU EMAILAT, suvenir din Carlsbad, cu fotografie Sprudel, servă pentru pudrieră într-o elegantă casetă tapisată cu mătase.

2 GARNITURI „NECESER” pentru toaletă de dame, fiecare garnitură având un elegant sacou.

6 CEASORNICE DE ARGINT oxidate, pentru bărbați.

3 Mașini de cusut de mână. - Un vagon de 10.000 kgr. lemne. - 25 Casete „Flora” conținând săpun, pudră și crema flora.

Afară de acestea, toți abonații mai primesc gratis un votum din cărțile ce apar în Editura Ziarului „Universul” tipărite anume pentru abonați.

Prețurile de abonament sunt aceleași: Pe un an lei 18; pe 6 luni lei 9,15; pe 3 luni lei 4,65.

Pentru concursarea la premiile de mai sus, abonații pe un an primesc 30 bonuri, cei pe 6 luni 15 și cei pe 3 luni 5 bonuri. Abonații pe un an participă la două trageri, deci după prima tragere vor primi încă 30 bonuri pentru tragerea următoare. — Administrația „Universul” nu întrebuițează încasatori. Plata abonamentelor se face direct la casa administrației, ziarului, prin mandat poștal sau în persoană.